

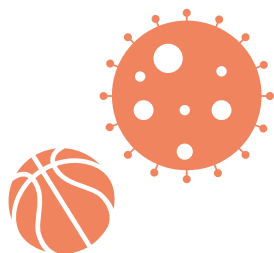
Toolbox til psykologer om børn og coronakrise

Af Dansk Psykolog Forenings Corona-ekspertpanel
& Dansk Psykolog Forening

Indhold

- 3 Intro
- 4 Hvordan bidrager psykologer til genåbningen?
- 7 Sådan rådgiver du personale til at tale med børn
- 9 Sådan rådgiver du forældre
- 12 PPR's rolle

En toolbox til dig som psykolog

Når vuggestuer, børnehaver og skoler åbner igen efter at have været lukket som følge af coronakrisen, er der tale om en helt ny situation, vi ikke har prøvet før. Børn, forældre og personale kan have mange spørgsmål og bekymringer.

Hvordan ruster vi pædagoger og lærere til at tale med børnene om den alvorlige situation? Hvad skal vi huske, når vi rådgiver dem til at håndtere nervøse forældre? Og hvordan kan psykologer bidrage til genåbningen?

Det er blot nogle af de ting, der kan være gode at få oprisket eller få inspiration til. Derfor har Dansk Psykolog Forenings Corona-ekspertpanel udarbejdet en værktøjskasse med gode råd til dig som psykolog, der arbejder med børn, forældre, lærere og pædagoger. Vi har udvalgt tre centrale temaer, du kan læse om i denne folder. Teksterne er skrevet af eksperter på området.

God læselyst!

Hvordan bidrager psykologer til genåbningen?

Da statsministeren annoncerede første gradvise åbning af Danmark, udløste det flere udfordringer. Vi skal med genåbningen på meget kort tid skabe ansvarlige rammer, så børn kan bruge dagtilbud, skoler og SFO. Spørgsmålet er, hvordan psykologer kan bidrage til en så optimal genåbning som muligt?

Her følger en række bud på svar på, hvilke værktøjer og overvejelser psykologer knyttet til institutioner og skoler kan benytte og tage til sig.

KONTAKTFLADEN SKAL VÆRE LILLE OG ATTRAKTIV

Vi kan lokalt bidrage med formidling og skabe forståelse for, at de kollektive rammer for dagtilbud, skole og SFO må sikre en mindre kontaktflade end den, børn normalt har, uden de mister deres nærvær. Der må derfor skelnes mellem tæthed og nærvær, hvor den første kategori er geografisk, mens den anden er psykologisk.

Derfor må vi anbefale, at institutionerne i den tid, der kommer, både gives muligheder for at etablere mindre grupper og tilbydes god (bedre) plads til at boltre sig på. God plads er kendt for at sænke niveauer af stress og aggression i skoler og institutioner. Der er oceaner af ubrugt plads lige nu mange steder. Der er tomme klasseværelser, tomme arbejdspladser, tomme sportshaller. Det bliver en yderst central opgave for kommunerne at udvide og koordinere ledig plads af tilstrækkelig god kvalitet, der kan stilles til rådighed for grupper af børn og unge. Bemandingen må følge enheden vel vidende, at det nok bliver den største hurdle.

VI SKAL SKABE GODE GRUPPERINGER

Hvem skal sættes i gruppe med hvem? Her kommer de professionelle viden og dømmekraft i spil. Helt overordnet kan det anbefales, at børn organiseres i grupper, de selv ville søge mod i deres almindelige hverdagsliv. Hverdagslivets naturlige enheder er ikke tilfældig, men allerede meningsfuld for børnene, og det kan professionelle bygge videre på. Jo mere børn har lyst til at være i en gruppe, jo større er chancen for, at de ikke søger væk, når lejligheden byder sig. Det handler naturligvis både om indhold og form, og under alle omstændigheder om at arbejde med givende små børnefællesskaber, der skal kunne holde hinandens selskab ud i mange timer hver dag og på tværs af kontekster (som fx skole og SFO) – i dage og uger.

Institutionerne følger allerede forskellige principper for gruppering. Skolen er eksempelvis langt mere aldersdifferentieret end SFO'en og dagtilbuddet. Skolen bygger på en ide om kronologisk undervisningsprogression. Dagtilbuddet og SFO'en skeler mere til, om projekterne har børnenes interesse snarere end, om børnene har den samme alder.

I børns verden giver alder status, men sættes den ud af kraft (som det sker i det aldershomogene klasseværelse), skabes andre former for sammenligning – i konkurrence og samarbejde. Aldersblandede børnegrupper ser ud til at gavne mange, både socialt og følelsesmæssigt. Aggressionsniveauet er lavere, og oplæringen, imitationen og lederskabsevnerne er bredere fordelt. Alligevel er forældre ofte bekymrede for, om de store får nok udfordringer eller leger nedad, og om de små bliver tromlet. Der kan bestemt tales for og imod begge gruppe-konfigurationer. Det afgørende må være, hvad grupperne skal indfri og handle om, og det vil givetvis forandre sig over tid – fra ugen efter påske og fremover. Der skal derfor løbende lyttes, koordineres og afstemmes med alle de involverede parter, og herunder altså også med børnene selv.

Grupper er ikke en opgave, der kan løses, men en opgave, der må arbejdes på. Der vil være sammensætninger, der fungerer fra første dag og andre, der ikke gør. Det bliver vigtigt at holde fast i, at strukturering altid handler om noget – hvilket nu både handler om at følge myndighedernes sikkerhedsforanstaltninger og samtidig sikre mulighed for, at gruppen kan skabe noget sammen. Hvor det første forekommer ligetil, er det andet noget, der løbende må afklares.

Mening skabes ikke i isolerede livskontekster eller uden om børns engagementer. Tværtimod. Lige nu er børns hverdagskontekster ekstremt adskilte. De skal forbindes igen, men på nye måder. Statsministeren har sagt, at alt har forandret sig, og at intet bliver som før. Vi må have en vedvarende interesse for børnefællesskabernes liv og indhold

under de strukturer, vi sætter op, og vi må opbygge erfaring med, hvordan vi kan støtte, guide og om nødvendigt omstrukturere grupperinger.

Vaner er med til at opretholde og skabe sociale strukturer. I den kommende tid skal vi alle skabe nye vaner og gøre op med visse andre vaner. Vi skal ganske enkelt producere en ny normativitet for personligt og kollektivt liv. Derfor kan det anbefales, at børnegrupper og legeaftaler – i det omfang de overhovedet skal etableres – har et meningsfuldt og velkoordineret overlap. Det kræver organisering og systematik, både når det gælder IRL og elektronisk (Aula).

Sådan rådgiver du personale til at tale med børn

Vi ved nu, at det bliver vuggestuer, børnehaver og de yngste klasser, som skal være med til at åbne samfundet. Det bliver nogle store udfordringer for institutionsledere at lægge planer og finde strukturer, som kan mindske risikoen for smitte, når børnene vender tilbage. Den enkelte lærer og pædagog skal tage stilling til, om de hver især er parate til at påtage sig opgaven med at møde børnene og dermed udsætte sig for en større risiko for smitte og sygdom. Den overordnede regel om, at medarbejdere i risikogruppen eller med familiemedlemmer i risikogruppen ikke forventes at møde på arbejde, kan skabe utryghed, forvirring og konflikter i medarbejdergruppen og stiller store krav til ledelsen om at skabe løsninger, der opleves retfærdige og konsekvente.

DE MINDSTE BØRN

En særlig udfordring er, at netop de mindre børn har sværere ved at omgå de målsætninger om mindst mulig smittespredning, som fortsat er central i den nationale strategi. Jo yngre børnene er, desto sværere vil de have ved at forstå regler om begrænset kropskontakt. Her vil især pædagoger kunne stå i nogle svære situationer, for et vuggestuebarn har brug for kropskontakt og nærvær. Altså en afvejning af de sundhedsmæssige forholdsregler og den pædagogiske og psykologiske viden om, at især de mindste børn har brug for nærvær og fysisk kontakt for at trives.

Udover lærerens og pædagogens møde med de enkelte børn er der også en opgave med at skabe en fælles fortælling og forståelse af coronakrisens betydning for børnene og at genopbygge et trykt fællesskab og læringsrum i institutionen.

SKOLEBØRN

Eleverne vil helt naturligt være fokuserede på at genopbygge relationer til hinanden. For selvom de nok har kommunikeret en del med nogle fra klassen (og måske hele klassen) via digitale fora, er det ikke det samme som at være sammen fysisk og at være sammen som samlet klasse igen. Det er vigtigt for eleverne at få tid til at finde hinanden igen. Lærere og pædagoger må trække på deres erfaringer fra børnenes tilbagevenden til institutionernes fællesskab og struktur, når sommerferien er slut. Denne gang vender børnene ikke nødvendigvis tilbage med en bagage af overskud og gode oplevelser. Her har lærerne og pædagogerne en vigtig opgave, når de gør klar til at vende tilbage til de vante rammer i klasselokalet.

Det helt unikke ved nedlukningen er, at alle nu har prøvet, hvad det vil sige ikke at være en del af et klassefællesskab – og så ovenikøbet i de uger, hvor man ellers begynder at føle forårets håb fylde kroppen. I stedet har vi isoleret os. Vi har mærket ensomhed, afsavn og bekymring. Om end det ikke er rare følelser og tanker, der følger i

kølvandet på det, har det givet mange et indblik i, hvad det vil sige at være væk fra de andre. Som lærere og pædagog har man derfor en bro til at skabe paralleller til, hvordan man har det, når man bliver mobbet eller er ensom.

Samtidig vil der også være elever, for hvem nedlukningen af skolen har været et tiltrængt pusterum fra en hverdag med mobning, drilleri eller ensomhed. For disse børn kan det opleves utrygt at skulle tilbage i klasselokalet. Elever, som har svært ved at overskue den store gruppe, har måske nydt at kunne sortere i de sociale kontakter.

Der vil også være behov for at have øje på, hvordan børnene forvalter egne og andres overholdelse af hygiejnereglerne, og hvilken indflydelse det får på fællesskabet. Påtager nogen sig en rolle som den, der påtaler de mindste overtrædelser af reglerne?

SÅRBARE FAMILIER

Der kan være særligt sårbare familier, som lærere og pæagoger skal være opmærksomme på, når klassen eller stuen er samlet igen, og børnene på skift fortæller om og gør status over deres periode i corona-exil.

VOLD, KONFLIKTER ELLER OVERGREB

Ret tidligt i nedlukningen hørte vi om pres på krisecentrene, fordi der var et øget antal voldsepisoder i familier. Det er derfor vigtigt, at lærere og pæagoger har fokus på, om der hos nogle af børnefamilierne har været voldsomme konflikter eller voldsepisoder. Der er ligeledes en øget risiko for, at det tætte samvær i coronakrisen har ført til forskellige former for krænkelser eller udnyttelser af børnene. Som ansat har man en skærpet underretningspligt, og når mistanken omhandler vold eller seksuelle overgreb i familien, skal underretningen til de sociale myndigheder sendes direkte uden først at informere forældrene.

ALVORLIG SYGDOM ELLER DØDSFALD

Lærere og pæagoger skal også være opmærksomme på, om der blandt børnenes familie eller nære venner har været voldsomme sygdomsforløb eller dødsfald. Disse børn kan have behov for, at deres situation og reaktioner tages op i klassen eller på stuen. Forhåbentlig har institutionen en udarbejdet sorghandleplan, som medarbejderne kan støtte sig til.

Ellers kan personalet trække på materialer, der tematisk ligger tæt op ad coronavirussens sygdomsmæssige indgreb og virkninger, som for eksempel Kræftens Bekæmpelse og deres materialer om børn i sorg:

→ cancer.dk/omsorg/til-fagfolk/vejledning-til-paedagoger-og-dagplejere-om-boern-i-sorg/

→ cancer.dk/omsorg/til-fagfolk/vejledning-til-laerere-om-boern-i-sorg/

SKAB FÆLLES VIDENSRUNDLAG

Tal med børnene om deres bekymringer

Alt efter barnets alder er det en god idé at tage den fælles snak med børnene om, hvad de ved om coronavirus. Informationsniveauet kan være meget forskelligt fra familie til familie. Familier med anden sproglig og etnisk baggrund end dansk har måske fået anderledes eller begrænset information og forståelse af, hvad coronakrisen handler om. Børns bekymringer går ikke væk, bare fordi de får at vide, at de ikke skal bekymre sig. Og får de ikke hjælp til at forstå og oversætte det, de hører, risikerer vi, at de bliver mere skræmte og bange end nødvendigt, fordi de fylder den manglende viden ud med deres egne fantasier eller forestillinger.

Lyt grundigt til børnene

Derfor er det vigtigt at få et godt billede af, hvad børnene egentlig forstår, og hvad der ligger til grund for deres bekymring og spørgsmål. Måske har de endnu engang brug for at få forklaret, hvad virus er, selvom de bruger ordet. Afhængig af børnenes alder kan DR's Ultra Nyt, som taler børnenes sprog, være en støtte i orienteringen til børnene. Tag barnets følelser alvorligt og svar så ærligt og konkret som muligt. Husk dog at tage højde for barnets alder. Der er stor forskel på, hvad børn i børnehavealderen har hørt og opfattet sammenlignet med børn, som bevæger sig rundt på egen hånd online.

Hold dig til fakta

Hold dig opdateret på Sundhedsstyrelsens anbefalinger og oversæt dem til et sprog, børnene forstår. Hvis børnene selv har læst om coronavirus, så spørg hvad de har læst og hvor og hjælp dem med at være kildekritiske og sortere i fakta. Det er også vigtigt, at børnene får en oplevelse af, at de selv er med til at gøre en forskel. At de gennem god hygiejne og at holde afstand til hinanden kan forhindre en alt for hurtig smittespredning – ligesom med alle andre smitsomme sygdomme.

Giv børnene håb

Det er godt for både børn og voksne at vide, at det kan blive godt igen. Undgå at tale om, hvor mange der er døde af virussen. Læg i stedet vægt på, at langt de fleste smittede bliver syge, som havde de almindelig influenza, og så bliver de raske igen. Tal om, hvad vi gør som samfund for at passe på hinanden – blandt andet at vi skulle blive hjemme for at beskytte hinanden. Tal om, at vi har et meget dygtigt sundhedssystem, som har forberedt sig grundigt på at hjælpe dem, der bliver mere alvorligt syge.

Sådan rådgiver du forældre

Når skolerne åbner igen, vil børn og forældre tage disse erfaringer med, og det kan forventes, at børn, forældre og personale vil henvende sig til PPR-psykologer med bekymringer, reaktioner og efterreaktioner på det, den enkelte har oplevet i situationen.

HVORDAN KAN PPR MØDE FORÆLDRENE?

Forældre har brug for at blive hørt, set og taget alvorligt, når de henvender sig med bekymringer. Det vil være gavnligt, hvis forældre kan møde et team på skolerne, i børnehaverne og vuggestuerne, som er åbne og interesserede i at høre på deres bekymringer. Og som står klar til at hjælpe.

Man kan forvente, at forældre har spørgsmål om smittefaren, og om hvordan skolerne og institutionerne kan opretholde forholdsregler om hygiejne og afstand.

Man kan også forvente, at der vil komme flere henvendelser om angst og depression, og hvordan forældre og institutioner kan støtte barnet i det. Der findes også en del børn, som er udfordret på deres adfærd. Her står forældrene ofte med spørgsmål om håndtering af uro eller aggression, både derhjemme og i skolen/institutionen. Der er spørgsmål om, hvorvidt den sociale isolation har bidraget til at forværre eller måske forbedre disse udfordringer, og hvordan man bedst kan bruge de erfaringer til at få organiseret en god overgang til genåbning af skolerne. Det samme gælder for sårbare elever og forældre, hvor det er relevant at undersøge, om der er brug for hjælp. Ikke mindst vil en del forældre også gå med spørgsmål om skyld og skam. Har vi nu været gode nok til at håndtere situationen? Har vi været gode nok til at undervise børnene, og har vi gjort det rigtigt?

Nogle af disse problemstillinger kræver en individuel evaluering og indsats, mens en del vil være spørgsmål, der kan mødes mere kollektivt og igennem tydelig kommunikation fra skolens/institutionens side. Når det gælder familier med

Mange familier har med lukningen af skolerne, institutionerne og samfundet oplevet en hidtil ukendt organisatorisk og personlig udfordring. Udover bekymringerne for familiens helbred og velvære står nogle i en forandret situation og måske med en presset økonomi.

Uanset hvordan den enkelte familie har mødt situationen, er det fælles for alle, at vi er blevet konfronteret med den samme krise, som i et vist omfang ligger uden for den enkeltes kontrol. Det har ledt videre til forholdsvis radikal ændring af dagligdagen, som kan have indflydelse på børnenes og familiens trivsel.

sårbar børn og forældre eller børn med særlige behov vil det være godt at være på forkant og sørge for en hurtig kontakt for at høre, hvordan de har oplevet lukningsperioden, og hvordan genåbningsfasen skal organiseres. Er der behov for hjælp og hvis ja, hvilken hjælp kan PPR bidrage med? For eksempel med input til organisering af støtteundervisning og særaftaler eller til at håndtere situationen derhjemme. Det kunne også omfatte familier, hvor coronakrisen måske har aktiveret nogle tidligere traumatiske oplevelser. Derudover er det relevant at hjælpe med god kontakt mellem forældre og lærere/pædagoger, når de oplever, at børnene har det svært eller ser nogle særreaktioner, som giver anledning til yderligere opmærksomhed.

NÅR MAN SENDER SIT BARN I SKOLE/ INSTITUTION I EN TID, HVOR DER FINDES EN ALVORLIG HELBREDSTRUSSEL, ER DET VIGTIGT AT HOLDE FAST I FØLGENDE GODE RÅD:

Gode råd til forældre: Hvordan kan jeg tale med mit barn om genåbning af skoler og institutioner?

Tal og informer om situationen

Vær rolig og tydelig når børnene skal informeres om, at skoler og børnehaver åbner igen. Hvornår vil det komme til at ske? Hvordan vil det foregå? Hvorfor skal det foregå på en bestemt måde? Hvorfor starter skolen ikke samtidig for alle børn? Hold jer til fakta. Hjælp med at oversætte informationen fra myndighederne og pressen til et sprog og en viden, som barnet kan forstå. Tilpas det til dit barns alder og forståelse af verden.

Giv barnet mulighed for at stille spørgsmål

Mange børn vil have spørgsmål om situationen. Giv barnet mulighed for at reagere og stille spørgsmål til det. Svar så konkret som muligt. Spørg om barnet har fået svar.

Lyt til dit barns forventninger og bekymringer om at vende tilbage til skole eller børnehave

Reaktionerne på at vende tilbage til skole og børnehave eller blive hjemme kan være vidt forskellige og omfatte alt mellem glæde og frygt. Giv jer tid og ro til at lytte til barnets forventninger og bekymringer. Spørg ind til, hvad barnet konkret glæder sig til, og hvad barnet bekymrer sig om. Hjælp barnet med at sortere i de forskellige tanker og følelser. Som forælder bør man skærme de mindste børn fra strømmen af informationer. Men jo ældre børnene er, desto mere fyldestgørende svar og risikovurderinger kan være relevante at give. Doser dog efter, hvordan barnet har reageret på krisen. Et bekymret barn kan både have brug for at blive skærmet og på andre tidspunkter oplyst og informeret. Som udgangspunkt har større børn brug for realistisk og autentisk information. Sætninger som "det skal du ikke bekymre dig om" eller "du/vi bliver nok ikke smittet" hjælper ikke barnet. Tal med dem om, hvad der er fornuftig adfærd for at undgå smitte, og hvordan man under omstændighederne på en god måde kan gå i skole og være sammen med sine venner.

Håndter din egen bekymring

Mange forældre vil være bekymrede for, hvilken situation deres barn vil møde i skolen eller institutionen. Er der styr på hygiejne og afstandsregler? Hvordan vil de andre børn og lærere og pædagoger forholde sig? Hvordan vil andre tale om situationen? Hvordan skal man forholde sig, når andre i klassen/vennegruppen bliver syge, eller hvor familien har oplevet sygdom eller dødsfald? Hvordan kan man håndtere en endnu længere periode med hjemmeundervisning?

Prøv at håndtere dine egne følelser så roligt som muligt. Din egen frygt og bekymring kan smitte dit barn. Dit barn har brug for din opbakning og styring i denne situation. Søg hjælp, hvis du selv er usikker på noget.

Praktisk vejledning og aftaler

Tal om rammerne om at komme tilbage i skole/ institution eller være i virtuel undervisning. Tal om mulige situationer barnet kan møde. Undgå for mange forsikringer og overdreven beroligelse. Tal om hvorfor og hvornår det kan være svært at huske hygiejne og afstandsregler. Tal om mulighederne for at håndtere disse situationer og lav aftaler om, hvordan dit barn kan bidrage til, at det bliver en god start for alle.

Når børnene møder op i skole/børnehave efter genlukningen, vil de naturligvis gerne være fysisk sammen med deres venner igen. Tal også med dit barn om mulighederne og begrænsningerne for legeaftaler og soveaftaler, og hvilke regler der skal følges, inden dit barn deltager i legeaftaler.

Lav aftaler i klassen med de andre forældre om, hvordan I som forældregruppe forholder jer fælles til legeaftaler, fødselsdage m.m.

Lav aftaler om strukturen i dagligdagen. Hvordan kan en hverdag i familien komme til at se ud, hvor muligvis kun nogle af familiens børn skal møde i skole.

Stigmatisering af syge

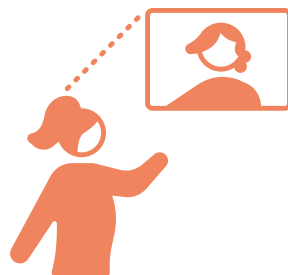
Tal med dit barn om betydningen empati og fællesskab for at undgå stigmatisering af syge og sygdommen. Der er ingen, som har valgt at blive syge, og mange mennesker oplever meget bekymring og sorg i disse tider. Sæt ord på at der er ingen, som er skyld i sygdom.

Få hjælp

Hvis du oplever, at du eller dig barn er udfordret, kan du søge hjælp hos de offentlige kilder og ressourcer eller hos privatpraktiserende læger og psykologer.

Links:

- sst.dk/-/media/Udgivelser/2020/Corona/Informationsmateriale/SST-FAQ_boernefamilier.ashx?la=da&hash=6BA-8AFB146B6A52207D04E7D-7270D8E88AC27F19
- bornsvilkar.dk/gode-raad-saadan-taler-du-med-boern-om-coronavirus/
- altompsykologi.dk/2020/03/gode-raad-til-at-haandtere-dine-bekymringer-om-coronavirussen

PPR's rolle

Pædagogisk Psykologisk Rådgivning kan med genåbningen få en central rolle. Hvad er mest nødvendigt i lokalmiljøet netop nu? Der er store variationer i de enkelte institutioner og skoler og distrikter. Her bliver de analytiske kompetencer til at vurdere, hvilke nye indsatser der kaldes på i genskabelsen af sikkerhed, sammenhængskraft og mening, central. Disse vil variere og kan ikke udpeges på forhånd.

- **Er det bekymringer i børnegrupper, mødregrupper eller kommunikationen mellem institution og familie?**
- **Er det pressede faggrupper, eller det risikobetonede ubevogtede ungeliv på gaden, der skal adresseres?**
- **Hvor er de lokale sociale og kulturelle ressourcer, og hvor er de svage led og løse forbindelser, og hvori skal arbejdet med disse bestå?**
- **Hvordan kommer lokalsamfundet, gaden, karreen, kvarteret på fode igen?**

PPR har i mange år haft en vigtig understøttende rolle i institutionernes bestræbelser for øget inklusion og kollektiv trivsel og udvikling. Den kommende periode vil fordr en understøttende rolle i forhold til at skabe en diversitet, der giver mening på tværs. Hverken på lokalt eller globalt niveau vil vi opleve, at identiske løsninger skaber identiske meninger hos børn, forældre, professionelle eller i deres blandede fællesskaber. Udfordringen bliver at skabe den variation af løsninger, der er bæredygtig for både kollektivet og de personlige deltagere, og hvor alle er del af den samlede løsning.

Psykologernes Corona-ekspertpanel

Dansk Psykolog Forening har nedsat et Corona-ekspertpanel af psykologer, der har specialiseret viden, erfaring og kompetencer på områder, der kalder på psykologfaglig ekspertise i den aktuelle krisesituation, Danmark befinder sig i som følge af COVID-19-pandemien. Mød dem her.

Anders Korsgaard,
cand.psych.aut.
Chefpsykolog, leder
af Krisepsykologisk
Klinik, Rigshospitalet

Anne Lillelund,
cand.psych.aut.
Selvstændig
krisepsykolog,
AnneLillelund.dk

Ask Elklit,
*professor, leder af
Videnscenter for
Psykotraumologi,
SDU*

Berith Bro, *cand.
psych.aut.* Specialist
og supervisor i
psykotraumologi.
Formand for Selskab
for Psykotraumologi

Bo Snedker Boman,
cand.psych.aut.,
specialist og supervisor
i psykoterapi

**Caroline Anne van
Bronswijk,** *drs. psych.*
Formand for Selskab
for Interkulturel
Psykologi

Helle Folden Dybdahl,
direktør, chef-psykolog,
PPclinic. Specialist i
arbejds- og organisa-
tionspsykologi

**Karen Marie
Fiirgaard,** *cand.psych.
aut.* Selvstændig
erhvervspsykolog

Keld Molin, *cand.
psych.aut.* Specialist og
supervisor i psykotrau-
matologi. Konsulent i
terror- og katastrofe-
beredskab.
Selvstændig psykolog.

Kuno Sørensen,
cand.psych.aut.
Specialist i psykote-
rapi. Seniorrådgiver i
Red Barnet

Louise Oxenbøll,
psykologfaglig
fagkoordinator og
chefkonsulent på
Politikolen, Rigspolitiet

Mai-Britt Guldin,
cand.psych, Ph.D.,
specialist og super-
visor i psykoterapi,
seniorforsker, Aarhus
Universitetshospital

**Mozhdeh
Ghasemiyani,**
cand.psych.aut.,
selvstændig
krisepsykolog

Rikke Høgsted, *cand.
psych.aut.* Specialist
i psykoterapi og
psykotraumologi
og leder af Institut for
Belastningspsykologi

Fra Dansk Psykolog Forening:

Eva Secher Mathiasen,
cand.psych.aut.,
Formand for Dansk
Psykolog Forening

Nikolai Cerisier Roitmann,
cand.psych.aut., specialist og supervisor
i psykotraumologi, Næstformand for
Dansk Psykolog Forening

Toolbox til psykologer om børn og coronakrise

Udgivet af Dansk Psykolog Forening og
Dansk Psykolog Forenings Corona-ekspertpanel

Skribenter:

Kuno Sørensen, *cand.psych.aut.*
Specialist i psykoterapi. Seniorrådgiver i Red Barnet

Caroline Anne van Bronswijk, *drs. psych.*
Formand for Selskab for Interkulturel Psykologi

Pernille Hviid, *cand.psych., PhD, lektor i udviklings-
og community psykologi, Institut for Psykologi,
Københavns Universitet*

Jakob Waag Villadsen, *cand.psych., videnskabelig
medarbejder og fagkoordinator for udviklingspsykologi,
Institut for Psykologi, Københavns Universitet*

Design af Laura Silke

Illustration af Sandhi Priyasmore, Iconathon
(the Redefining Women Collection) by
The Noun Project